

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/37/2019
Identifikačné číslo spisu: 2717204221
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2717204221.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R Collectors s. r. o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 50 094 297, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471, proti žalovanému W. C., trvale bytom v I., N. H. XXXX/XX, o zaplatenie 11.577 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 7Csp/122/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. novembra 2018 sp. zn. 24Co/95/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 21. novembra 2018 sp. zn. 24Co/95/2018 a rozsudok Okresného súdu Skalica z 20. februára 2018 č. k. 7Csp/122/2017-46 v zamietajúcej časti a v časti trov konania z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Skalica na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa (pôvodne Poštová banka, a.s.) sa žalobou došlou Okresnému súdu Skalica (ďalej len „súd prvej inštancie“) 22. júna 2017 domáhala voči žalovanému zaplatenia 11.577 eur s príslušenstvom. V žalobe uviedla, že ako veriteľ 29. septembra 2014 uzatvorila so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o úvere č. 7829959385 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky v sume 12.000 eur. Žalovaný neplatil splátky úveru riadne a včas, dostal sa s plnením do omeškania, a preto bolo pristúpené k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru 4. februára 2016.

2. Rozsudkom z 20. februára 2018 č. k. 7Csp/122/2017-46 súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 10.703,32 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 10.703,32 eur od 5. februára 2016 do zaplatenia, a to v splátkach po 297 eur mesačne vždy do 20. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia; II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 56 % s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 497, § 499, § 502 ods.1 a § 563 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3

a 5 a § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež „Občiansky zákonník“ alebo len „O. z.“), § 1 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 písm. k/ a § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie“). Vecne dôvodil, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý ako obligatórnu náležitosť vyžaduje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona). V danom prípade uvedený údaj v zmluve o úvere absentuje, a preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ tohto zákona). Keďže žalovaný z poskytnutej sumy úveru 12.000 eur uhradil žalobkyni len 1.296,68 eur, súd prvej inštancie žalobu v časti 10.703,32 eur (ako rozdiel medzi sumou poskytnutou a uhradenou, nakoľko úver je bezúročný a bez poplatkov) považoval za dôvodnú (vrátane úroku z omeškania z tejto sumy), preto jej v tejto časti vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému podľa § 232 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „C. s. p.“) umožnil zaplatiť žalobkyni priznanú sumu v mesačných splátkach vo výške 297 eur. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 a § 263 C. s. p. a vecne úspechom žalobkyne v konaní v rozsahu 56% (pomerný úspech žalobkyne 78% - pomerný úspech žalovaného 22%).

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 21. novembra 2018 sp. zn. 24Co/95/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou s tým, že s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie sa plne stotožnil a odkázal na ne. Uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu a pristúpil k prieskumu, či zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. Správny bol i záver súdu prvej inštancie o absencii základnej obsahovej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ rovnakého zákona). Zákon č. 129/2010 Z.z. ukladá povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozdeliť splátku úveru na tri samostatné časti - splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov, a to za účelom zabezpečenia dostatku čo najširších informácií pre spotrebiteľa. Účelom zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Zákom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, že by si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) z 9. novembra 2016 (ďalej tiež len „Rozsudok“), kde Súdny dvor vyslovil, že Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Daný záver je však vzhľadom na ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. neaplikovateľný, pretože zákon nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade je tu zrejмый konflikt medzi smernicou a zákonom č. 129/2010 Z.z., čo však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona č. 129/2010 Z.z., resp. smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok. Smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne čl. 4 ods. 2, čl. 17 a § 262 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. a vecne tak, že hoci žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, tento mu priznaný nebol, pretože v odvolacom konaní bol pasívny,

nevykonan žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Dovolanie odôvodnila ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Navrhla zrušenie rozsudkov nižších súdov a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nestotožnila sa so záverom nižších súdov, že v úverovej zmluve absentuje údaj v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 22. februára 2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 a zo 17. apríla 2018 sp. zn. 3Cdo/56/2018, v zmysle ktorých eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možno dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Dodala, že priemerného spotrebiteľa zaujíma predovšetkým výška úveru a suma, ktorú výsledne zaplatí. Považuje za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť.

5. Žalovaný dovolací návrh nepodal.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 C. s. p.), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a tiež dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ust. §§ 420 a 421 C. s. p.

8. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

10. Právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Prípustnosť dovolania treba preto posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. V danom prípade žalobkyňa v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom zadefinovala právnu otázku (či vo svetle záverov vyjadrených Súdny dvorom v Rozsudku musí zmluva o spotrebiteľskom úvere vymedzovať, čo sa zo

splátky započítava na istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky) a poukázala tiež na také vyriešenie nastolenej právnej otázky uzneseniami najvyššieho súdu z 28. februára 2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 a zo 17. apríla 2018 sp. zn. 3Cdo/56/2018, s ktorými je riešenie ponúkané odvolacím súdom v prejednávanej veci v nesúlade (predstavuje jeho presný opak). V rozhodnutiach, o ktorých je reč, najvyšší súd uviedol nasledovné:

11. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

12. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

13. V zmysle Rozsudku:

- článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku);
- článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku);
- z článku 10 ods. 2 písm. i/ smernice a článku 10 ods. 3 smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky;
- pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku) a
- článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

14. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

16. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za

bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

17. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. (tu samozrejme rozumej k zákonu, ktorý získal príslušné poradové číslo v ročníku 2010 Zbierky zákonov Slovenskej republiky až potom, čo návrh zákona vypravený dôvodovou správou prešiel ústavou a zákonmi predpísaným legislatívnym procesom) sa uvádza, že „predložený návrh zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

18. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov [spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere].

19. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (tu pozri bližšie rozsudok Súdneho dvora C-212/07, bod 110).

20. Rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali - viď ďalej) pochybnosti o tom, či text „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice) obsahovo zodpovedá textu „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už ale bolo uvedené vyššie, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ i vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.

21. V zmysle práve uvedeného nemožno preto od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2

písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

22. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe teda § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice.

23. Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/146/2017 a sp. zn. 3Cdo/56/2018 uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky.

24. Treba dodať, že vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo (o. i.) k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstraňujú doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa skoršej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom.

25. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (i rozsudok súdu prvej inštancie) spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.), najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/146/2017 a sp. zn. 3Cdo/56/2018 uzavrel, že podané dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

26. Vyššie priblížené právne závery zastáva najvyšší súd aj v prejednávanej veci, čo znamená i potrebu stotožnenia sa s názorom dovolateľky, že v danom prípade uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným (zákonu aj smernici zodpovedajúcim) spôsobom určovala všetky predpísané náležitosti.

27. Žalobkyňa tak procesne prípustným dovolaním (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) dôvodne namietala, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

28. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Dovolací súd preto podľa týchto ustanovení rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto jeho uznesenia.

29. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

30. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na

ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.